

SZENTMIHÁLYI SZABÓ PÉTER

Kegyelmet

Possonyi Lászlónak, igaz barátsággal

A világ olyan szennyes,
olyan szennyes az én lelkem,
Uram, miként lehet ez,
Te tiszta világot teremtettél!

A bűn magzik bennünk,
hová lehetne lennünk?
Mint örök fájás, alattom rágó rák,
ellened támad bennünk a világ.

Jelen vagy minden szégyenünknel.

Gyónom a mindenható Istennek,
és Isten helyett hitvány magamnak,
elkövettem gondolattal, szóval, cselekedettel,
amit az ember elkövetni csak mer,
visszáját minden Parancsolatnak.
Vétkeztem együtt az emberi nemmel,
s nem tudok megbocsátani magamnak.

Én szakasztottam le azt az Almát,
idegen istenek közt káromkodtam én Rád,
a bámész tömegben én álltam ott,
a Te kárhozott szented,
és kiröhögtem a szent Keresztet.
Miképp enyhithetném a bánatod?

Meghódoltam a köznapi Sátánnak,
azt hívén, az Úr talán vak,
aranyköntösben és sötét csuhában
Pilátust magamban láttam,
s mostam kezéimet,
mondván: nem az én dolgom
vallani gyötrelmes hitet.
Gyónom Neked, Uram,
nem tudtam hinni eléggé, nyers
szavakat irtam egymás mellé,
azt hittem: vers.

Most már csak szájalmas tárogás vagyok,
nem-kérek élelmet és még több napot,
mert földi kínjaim lassan letelnek –

felhős égen felejtett néma csillagok!
Merjek-e kérni még kegyelmet?

1984. október